

Den 31. April kom Professoren til Santa Cruz de la Sierra, hvor han var ventet og blev hjærteligt modtagen. Her gjorde han et længere Ophold for grundigt at studere Dyreverdenen. Her maatte han ogsaa købe Heste og Muldyr, da der paa den videre Rejse ingen kunde faas til Leje. Herfra sendtes ogsaa den ene Spillemand tilbage, da Rejsens Vanskeligheder gjorde ham bange. Den anden beholdt Behn, skønt han var meget medtaget af Feber.

Den 27. Maj foregik Afrejsen, og til Tegn paa, hvor kærkomment Professorens Besøg havde været, ledsagede 20—30 Ryttere ham et langt Stykke Vej. Først gjaldt det om at overskride Mamorés øvre Løb i Sletteland; men derefter skulde der rejses gennem en 200 km. bred Skov, der var ganske ubeboet, fordi den i Regntiden stod helt under Vand.

Tidligere havde det været meget velkomment, naar de rejsende havde stødt paa en Indianerbolig. Fødemidler kunde Indianerne ikke yde, men de var paa alle andre Maader tjenstvillige, godmodige og ærlige, saa langt som der taltes spansk; men da han havde overskredet Brasiliens Grænse, blev

Forholdet anderledes. Hvor der taltes portugisisk, viste Indianerne sig yderst fjendtlige, og der maatte vises den største Agtpaagivenhed for at undgaa deres Overfald. Dette vanskeliggjorde Rejsen. Der maatte endog undlades at tænde Baal om Natten for ikke at paadrage sig deres Opmærksomhed. Vaabnene maatte stedse holdes i Beredskab, og alle holde sig samlede.

Saaledes naaedes Matto grosso eller Villa Bella, men ogsaa paa den anden Side af denne By var Rejsen farlig, og de Portugisere, som blev truffene, var vel høflige, men meget lidet venskabelige.

Efter Matto grosso maatte videre Tilløbene til La Plata Janon, Paraguay, der løb som en stor Strøm igennem Skov og tilsidst Cujaba overskrides. Ved den sidste ligger Byen Cujaba, hvortil Professorens kom den 17. Juli. Her traf han 2 tyske Lærde, den ene Helmreicher v. Braunsfeld fra Salzburg som Mineralog sendt ud af den østerrigske Regering, og en Dr. Müller fra Neu-Brandenburg, der havde sluttet sig til ham.

Mindre Meddelelser.

Kamerun er ifølge Prof. Vanhöffen opkaldt efter en bestemt Art Krabber, Calianassa, der forekommer i saa stor Mængde ved Flodmundingen, at Portugiserne ved deres Forskninger paa Afrikas Vestkyst i det 15. Aarh. kaldte den forreste Spids ved Flodudløbet for Cabo dos Camaraos eller Krabbe-Kap. Englænderne lavede Navnet paa deres Søkort til Cape Cameroons, og paa denne Maade fik Flodmundingen, den nærliggende Kyst og senere hele Landet Navnet Kamerun.

En fast videnskabelig Station i Sydpolarlandene blev af Prof. Otto Nordenskjöld foreslaaet i et Foredrag, han holdt i det Svenske Selskab for Antropologi og Geografi i Stockholm. I Havet, der beskyller Østkysten af Vest-Antarktis, er der et særdeles rigt Plante- og Dyreliv, hvilket blev bekendt ved de af den svenske Sydpolarekspedition gjorte Samlinger, der imidlertid gik tabt ved Skibet »Antarctic» Undergang. Ogsaa i geologisk og klimatologisk Henseende vilde en saadan Station have Betydning, og Professoren retter en Opfordring til Sverrig om at oprette den, samtidig med at han gør opmærksom paa, at England burde beslutte sig til at indrette en lignende fast Station i det britiske Forskningsdistrikt Syd for Ross-Havet. Disse to Stationer kunde da foretage korresponderende Observationer bl. a. ogsaa af Jordmagnetisme og Jordskælv.

Den 10. internationale geografiske Kongres i Rom, der var ansat til 15.—22. Oktober d. A., men blev udsat paa Grund

af Koleraen, er nu i Følge hertil indgaaet Meddelelse foreslaaet afholdt i Marts el. April 1912,

Geograferne og Tripolis. Herom skriver Sir Clements Markham i Geogr. Journal. Tripolis og Cyrenaica er Egne, der altid har haft stor Interesse for Geograferne. Erathosthenes, Grundlæggeren af den geografiske Videnskab, stammede fra Cyrene. I moderne Tider har Tripolis været Startpunktet for Forskere fra Clappertons til Barths Dage. Kysten af Tripolis og Cyrenaica blev undersøgt af Admiral Smyth og Beechey fra Tripolis til Derna, den ene foretog Undersøgelser fra sit Skib, »Adventure», den anden rejste langs Land, Dersom Italien skal overtage Tripolitaniens, har det et stort Arbejde at gøre her. Landet var en Gang en af det romerske Riges mest blomstrende Provinser, nu er det praktisk talt en Ørken. Her er et stort Arbejdsfelt for Geograferne.

Befolkningen paa Ceylon. Efter den foreløbige Opførelse af Folketællingen den 1. April 1911.

Singhalesere	2,714,880.
Tamiler	1,060,432.
Veddhær	266,876.
Evropæere	8,535.
Andre	58,727.

Ceylon ialt 4,109,450; 63 paa 1 q km.

Deraf mandlige Individuer 2,178,319, kvindelige 1,931,151. Tiltagelse siden 1901: 513,300 = 14,3 % (Pett. Mitt. Novbr. 1911.)

Befolkningen i de vigtigste Byer i Marokko (efter Skøn April 1910.) *Depêche Marocaine* 19. Juli 1910. Pet. M. 1910, II, 131.

Kystbyer.	Marokkaner									
	Ialt	Mohame- danere	Jøder	Fræ- mede	Fransk- marud	Algierer	Spaniere	Britter	Tyskere	Andre
1. Tetuan	30.450	23.000	6.000	952	5	480	400	16	1	50
2. Tanger	46.270	25.000	12.000	9.270	1.000	200	7.000	650	120	300
3. El-Araïsch (La- rasch)	13.220	10.000	3.000	220	50	10	120	25	5	10
4. Rabat Saleh ...	47.140	44.000	3.000	144	45	25	34	8	7	25
5. Darel-Beida (Ca- sablanca)	31.700	20.000	6.000	5.710	2.500	160	1.500	140	60	350
6. Mazagan	25.500	22.000	3.000	495	90	5	222	125	15	40
7. Safi	19.750	17.000	2.500	245	40	15	110	53	17	10
8. Suérah (Moga- dor)	21.350	12.000	12.000	347	70	5	130	70	12	60
Indlandsbyer.										
9. Fez	101.820	90.000	10.000	1.820	45	1.700	20	20	5	30
10. Marrakesch	60.030	45.000	15.000	34	5	5	7	7	8	2
11. Meknes	24.000	19.000	5.000	—	—	—	—	—	—	—
12. Vesan	15.000	12.000	3.000	—	—	—	—	—	—	—

Corsica. I en fornylig udkommen engelsk Konsular Rapport meddeles følgende angaaende Øen Corsica: Floderne er ikke navigable, men de kan anvendes til elektrisk Kraft, da de har mange Fald. Søerne er talrige og dybe, men vanskelig tilgængelige. De største Nino og Greno siges at indeholde mange Ørreder. Bjærgene er beklædte med tæt Skov af Eg, Kastanier, Fyr, Bøg etc., medens Dalene er dækkede af den karakteristiske Maquis eller Krat. Dalene er for det meste vide og frugtbare og danner udstrakte Sletter, men kun c. $\frac{1}{5}$ af Overfladen er dyrket. Hvede dyrkes og eksporteres, men kun for at blive importeret igen som Mel, da der ikke findes et tilstrækkeligt Antal Møller paa Øen. Af anden Afgrøde kan nævnes Havre, Majs og Bønner. Vin, Oliven, Granater, og Citroner dyrkes i større Maalestok skønt ikke paa moderne Maade. Kvæg er sparsomt, den indfødte Hest er lille, og Muler anvendes stærkt til Trækbrug. Der findes c. 300.000 Faar, 200.000 Geder og 100.000 Svin paa Øen. Af Jærnbaner findes der kun den c. 25 Mil lange Bane fra Ajaccio til Bastia med Grene til Calvi og Chisonnaccia. Eksporten er Ekstrakt af Kastanietræ til Garvning, andet Træ, Trækul, Ost, Frugt og Vin. Heraf er Eksporten af Kastanietræ og Ost den væsentligste, hvilket har ført til en hensynsløs Rydning af Skovene. Osten laves under Opsyn af Roquefort-Firmaer, hvis Repræsentanter opholder sig her om Vinteren og opkøber Mælken fra de lokale Agerbrugere.

I 1909 blev der holdt en Konference i Bastia for at finde Maader til at trække Turisterne til Øen. Som Resultat heraf har man aabnet et nyt Hotel i Bastia, og flere mindre vil blive anlagte rundt om paa Øens mest maleriske Punkter. Ligeledes vil Automobileer nu blive sat i Gang paa forskellige Ruter.

Det indisk-kinesiske Grænseland. — En Undersøgelse af Brahmputras Løb og Aborfolkets Land. Et nyt Stykke af det »mørke« Asien er nu i Færd med at faa sin rette Plads paa Verdenskortet.

Det drejer sig om den anglo-indiske Ekspedition til de af Bjærgstammerne Abors, Miris og Mishmis beboede Egne med det Formaal, at foretage en grundig Undersøgelse af disse saa

godt som ukendte Grænseegne mellem Assam og Kina og Regulering af Grænseforholdene.

Kinesisk Fremtrængen ad denne Kant vil formentlig blive standset, og et halvt uafhængigt Territorium under britisk Protektorat blive skabt i dette indo-kinesiske Baggrundsland, der hidtil har været herreløs Ejendom. Grænsen mod Syd dannes af den nordøstlige Del af Assam, mod Øst støder Landet op til det nordvestlige Hjørne af Øvre Birma, mod Nord til Szechuan og Østtibet og mod Vest til Bhutan.

Ekspeditionens vigtigste geografiske Opgave bliver utvivlsomt den at faa den endelige Klarhed over Brahmputras øvre Løb gennem disse ukendte Højlande. Floden aflægger nemlig her sit tibetanske Navn Tsangpo og slaar under Navn af Dihang en Bugt mod Sydøst, inden den gennem et mægtigt Fald forlader Bjærglandskabet og naar til Assams og Østbengalens Sletteland.

Af de tre Stammer har Mirifolket hjemme i Egnene henimod Bhutan, og Mishmistammen ligesom Mirifolket holder til paa højre Bred af Lohitfloden, den Biflod, Dihang modtager Øst fra, lige inden Floden foretager sin sidste Navneforandring og til henimod den kinesiske Grænsestation Rima.

Aborfolkholder til paa begge Bredder af Dihangfloden, midtvejs mellem de tre andre Folk, og er delt i tre Klasser, Pasi Abor paa Flodens højre Bred, Pangi Abor mellem denne og dens Tilløb Nord fra, Jamme og Bor Abor, der beboer Højdedraget paa den anden Side af nævnte Biflod.

Disse krigerske Klaner har arrangeret sig som et meget demokratisk Samfund, hvor hver af de mange smaa Landsbyer er som en Stat i Staten og hvor Flertalsafstemningen bestemmer dens Love.

Landsbyerne bestaar af fra 30 til 250 Hytter, bygget af Tømmerplanker ovenpaa de saakaldte »chang«. Tagskægget paa det tækkede Hus naar ned til dette Fundament, under hvilket Landsbyens Svin holder til.

Midt i Landsbyen findes en stor Hytte, ofte over 50 Alen lang og forsynet med flere Ildsteder, der tjener til Gæstehjem, Raadslokale og til Rum for de ugifte Mænd, hvis Opgave er at vaage over Byen og faa Beboerne til at tage fat paa deres Dagværk den næste Morgen.

Her mødes de ældste af Indbyggerne hver Dag for at drøfte Statssager og for at udstede næste Dags Arbejdsparole for det lille Samfund.

Hvad Aborfolkets Udseende angaar, da tilhører de en afgjort mongolsk Type, og dens Legemsbygning er god, mulig bedst hos Kvinderne.

Disse tatoverer Benene under Knæet, og bærer et mørkt farvet Skørt samt et blaat Klæde om Skuldrene. Om Vinteren bærer begge Køn en lang ærmeles Frakke af Bomuldsaffald, hvorhos alle Kvinderne før den første Barnefødsel bærer den saakaldte »boyop«, et Bælte af en tolv Kobberskiver fra $1\frac{1}{2}$ til 4 Tommer i Diameter baaret rundt om Hofterne. Dette Beklædningsstykke er ganske egent for Aborkvinderne mellem alle de andre Højfolk i og omkring Assam. Kriegerdragten bestaar bl. a. i en solid Bambushjælm, ofte betrukket med Bjørneskind, eller Huden af Muskhjorten, og jævnlig prydet med Vildsvinetænder. Et Sværdhug har vanskeligt ved at kløve Hjælmen. Til Udrustningen hører et aflangt Bambusskjold og et Stykke torret Bøffelhud til Skulderbedækning for at beskytte dem mod Junglekrattet, naar Kriegeren stormer gennem dette. Vaabnene er